

[Gunnar Fog-Petersen.]

muligt i 1932, efter at Banken er gaaet sikkert og fast i 2 Aar. Selv om det — det ærede Medlem brugte det Udtryk — var en daarlig Gerning at gøre det, saa ved man jo ikke, om der ikke til den Tid er Folk, der vil gøre en daarlig Gerning. Derfor tror jeg, det var bedre, om man med det samme havde ophævet Statsgarantien for de nye Indskud af forretningsmæssig Karakter. Jeg er oven i Købet tilbøjelig til at tro, at man kunde have gjort det ogsaa for de i Øjeblikket tilstedeværende Indskud af forretningsmæssig Karakter. Jeg tror nemlig, at en Bank, saa vel funderet som denne bliver nu, vilde have været i Stand til at fastholde sine forretningsmæssige Indskud, idet man jo maa kunne forvente baade Fornuft og Vurderingsevne hos det overvejende Antal af dem, der har de forretningsmæssige Indskud i et saadant Pengeinstitut. Og saa vilde jeg ikke have nærret nogen Betænkelighed ved for Indskuddene paa Bankbog at have ladet Statsgarantien glide ganske stille ud af sig selv, med andre Ord, med det samme rydde Aaret 1932 ud af Bankordningen og da ogsaa med det samme have ophævet Statsgarantien for nye Indskud af denne Art. Det er jo Meningen, at Banken nu skal forsøge at frigøre sig for Statsgarantien for nye Indskud. Jeg tror, det vilde være gaaet ganske af sig selv at ophæve den nu, og man vilde da have været fri for et Overgangsaaar just paa den Tid, da Banken efter alle Solemærker at dømme er begyndt at gaa stærkt og roligt og fast. Det tror jeg vilde have været en meget bedre Ordning end den, der foreligger her.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget tror jeg er af praktisk Art, baade med Hensyn til Afviklingskassen og med Hensyn til Bankens Ledelse og den Rapport, hvori den, saa længe Staten ejer Aktiekapitalen og staar inde for Garantien, stadig skal staa til Regering og Rigsdag.

I § 12 fastslaas det, at Finansministeren ved den ordinære Rigsdagssamlings Begyndelse skal forelægge Rigsdagen et Lovforslag, hvorved der skaffes Statskassen tilstrækkelige Indtægter til at afdrage og forrente det Statslaan, som skal optages til Tilvejebringelse af Aktiekapitalen og Gældens Betaling. Ogsaa dette vilde jeg have foretrukket var blevet ordnet med det samme, ikke alene fordi jeg

altid har syntes, at den nuværende Finansminister i høj Grad, navnlig naar det drejer sig om større Beløb, har haft Ret, naar han Gang paa Gang har indskærpet sit Parti og Oppositionen, Rigsdagen i det hele, at man fra Statens Side ikke bør gaa til større Udgifter uden samtidig at sikre sig de fornødne Indtægter til Dækning deraf. Det er et Princip, som er blevet fastslaaet meget stærkt af den nuværende Finansminister. Ogsaa det nuværende Regeringsparti har gennem sin Ordfører, hvis jeg ikke husker fejl, med Alvor indskærpet det i dette høje Ting ved tidligere Lovforslags Behandling. Men et Løfte om, at et Forslag skal forelægges til Efteraaret, er jo ingenlunde det samme som en vedtagen Lov, der tilvejebringer de fornødne Midler til Dækning og Afskrivning. Mit Parti har i Folketinget opstillet sit Ideal for, hvorledes saadan Dækning burde tilvejebringes — ikke ud fra den Betragtning, som jeg har set gjort gældende fra visse Sider, at de, der har bortsvindlet Pengene i Banken, ogsaa skal betale Underskuddet nu. Det tror jeg vilde være et meget farligt Princip at komme ind paa. For det første er det højst sandsynligt, at de, der har bortsvindlet Bankens Penge, samtidig har bortsvindlet deres egne — det er ikke alene sandsynligt, men det er ganske sikkert Tilfældet — og derfor er ude af Stand til at betale noget Underskud. Begrundelsen for at lade den velhavende Del af Befolkningen betale kan derfor ikke være denne, som ikke er holdbar, og det ogsaa af en anden Grund: at det at være velhavende jo ikke er ensbetydende med at være Svindler, ingenlunde, man kunde maaske undertiden fristes til at sige tværtimod om dem, der er velhavende efter en Krise som den, vi har haft. Men Begrundelsen er den, at de, der har Formuer, har haft positiv Fordel af den Kronestigning, som efter min Mening har fremkaldt Bankens sidste store Tab. Svindelen er gaaet paa Aktiekapitalen og Reservefonden og Præferenceaktierne; hvad der er tabt derudover, er for en meget væsentlig Del fremkaldt ved den Pengepolitik, der har været ført her i Landet i de senere Aar, og da en Del af Formueejerne — det er jo ogsaa ofte Formueejerne, der har den store Indtægt — har haft direkte Fordel af denne Kronepolitik, finder jeg, der er en logisk Begrundelse for at lade de store Indtægter og Formuer tage største Parten af det Beløb, der er nødvendigt til For-